

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραγγὼν εἰς τὴν χώραν ὁμῶν ὑπερβολῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγαθὸν ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησις ἑρ. 16.—	Ἔτησις ἑρ. 10.—
Ἐξάμηνος > 8,50	Ἐξάμηνος > 10,50
Τριμήνητος > 4,50	Τριμήνητος > 5,50
Ἄι συνδρομαὶ δεχόμεναι τὴν ἰατρικὴν ἐκδόσιν ἑνιαίως.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
 ἑλλ. προσηγοριῶν ἴσων, ἰσῆος λ. 40
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἡδερμίδου ἑρ. 28, παρὰ τὸ Βαθρῆμαον
 Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 48

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος Ἐν Ἀθήναις, 19 Σεπτεμβρίου 1920 Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 48

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

θ'.

— Ὁ Γεώργιος ἔχει δίκιο! ψιθυρίζουν μεταξύ τους τὰ παιδιά.
 — Ἀλήθεια! λέει ὁ Νίκος σταῦτι τοῦ Κώστα. Ἄς ὠρμούσῃς πρῶτος ὁ Ἀλέκος, σὰν ἀρχιστράτηγος, ἄς φωνάζῃ: «ὅποιος εἶναι γενναῖος ἄς μάκολουθήσῃ!» καὶ τότε θὰ βλέπαμε!..

Μὰ ὁ Ἀλέκος δὲν ἀκούει τίποτ' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ψιθυρισμοὺς, δὲν καταλαβαίνει τὴν ἐξέγερσιν τῶν στρατιωτῶν τοῦ καὶ θέλει νὰ φανῇ αὐστηρὸς, ἀμείλικτος.

— Τίποτα δὲ λές! ἀπαντᾷ στοῦ Γεώργιο. Εἶσαι ἔνοχος. Καὶ τὸ Στρατοδικεῖο σὲ καταδικάζει σὲ θάνατον!

Καὶ σηκώνει τὸ γιγαγάκι τοῦ, γιὰ νὰ κόψῃ, — στάληθει, στὰ φέμματα, δὲν ξέρω, — τὸ κεφάλι τοῦ δύστυχου σαλπικτή.

Μὰ τότε ἔγινε κείνο ποῦ δὲν περίμενε καὶ ποῦ δὲν φανταζόταν: Μιά ἀνταρσία, μιὰ ἐπανάστασις.



Τὸ στράτευμα οὐδὲν ἔμενε τοῦ ῥιζνεταί. Ὁ ἕνας τὸν χτυπᾷ ἀπὸ ὄω, ὁ ἄλλος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ κει, τοῦτος τὸν τραβουλιάζει, ἐκεῖνος τοῦ δίνει γροθιές. Κι' ὄχι στὰ φέμματα!..

— Ἐ, παιδιά!.. τοὺς φωνάζει. Τί κάνετε; τὸν ἀρχηγό σας;!..

— Δὲ σὲ θέλουμε πιά γι' ἀρχηγό! τοῦ ἀπαντοῦν ὄλα τὰ παιδιά. Καὶ τοῦ σκίζουν τὴ σημαία, τοῦ βγάζουν τὰ ἐμβλήματα τῆς ἀρχιστρατηγείας, — τὰ γαλόνια, τὸ λοφίο, τὶς ἐπωμίδες, τὰ σπηρούνια, ὄλα.

(Συνέχεια)

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΡΟΓΟ (*)

Μικροῦλε χωριοῦδάκι, ξαπλωμένο Μέσ' στοῦ βουνοῦ τὴν πράσινην πλαγιά, Ἄπὸ τ' ἀχνὸ τὸ φῶς περιχυμένον Στὴ φεγγαροδουστὴ, ἡσυχὴ βραδιά.

Κάτω ἀπ' τὸν Ὄρμον βλέπει τὰ σπιτάκια Πάνω ψηλὰ βαλμένα στὴ σειρά, — Ἔνα κοπάδι, λές περισσεύματα, Μὲ διπλωμένα τ' ἄσπρα τοὺς φτερά.

Καὶ τῆς καρδιάς μου οἱ πόθοι, — περιστέρια, Μ' ἄγρια, ποῦ δὲν τὰ δάμωρα οὐδ' ἐγώ, Ποῦ γύρευαν νὰ φτάσουν τ' ἀστέρια, — Γλιτὰ θ' ἀποκοιμούνται στοῦ Ρογὸ!

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΥΝΟΣ

(*) Ἔνα χωριοῦδάκι στὴν Ἄντρο.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ὁ μεσημεριώτικος σταθμὸς ἔγινε στὴ σκιά ἐνδὲς πάλωριου πύκου «θαλασσινοῦ», καὶ στὴ ρίζα τοῦ Ὁ Ἐρνέστος εἶχε ἀνάψει φωτιά ἀπὸ ξηρόκλαδα. Κι' ἐνῶ ὁ Τζᾶν ἔφηγε προσεκτικὰ ἕνα μπουτὶ τῆς ἀντιλόπης (*), ὁ ἀδελφὸς τοῦ κ. Ὁύλστων ἀπομακρύνθησαν κάμποσο γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸν τόπον.

— Ἄν ἡ δασωμένη αὐτὴ χώρα ἐκτείνεται ὡς τὴ βουνοσειρά, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, πολὺ πιθανὸν νὰ σκεπάζῃ καὶ τὶς πρῶτες πλαγιές. Ἔτσι μοῦ φάνηκε τοῦλάχιστον τὸ πρῶτ, τὴν ὥρα ποῦ ξεκινούσαμε!..

— Τότε θάναγκασθῶμε νὰ περάσουμε αὐτὰ τὰ δάση ἀπὸ μέσα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Ἄν ἐξακολουθεύσαμε νὰ τὰ τριγυρίζουμε, ἀπὸ δεξιά ἢ ἀριστερά, ἐκτὸς ποῦ θὰ μακραίναμε πολὺ τὸ δρόμον μας, θὰ μπορούσαμε ἴσως καὶ νὰ πᾶσουμε εἰς τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ.

— Ναι, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, κι' αὐτὴ ἡ ἀκτὴ, κατὰ τοὺς λογαριασμοὺς μου, βρισκεται σὲ ἐπόστασι δέκα λευγῶν.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ εἰσέλθουμε στὰ βουνὰ ἀπὸ τὰ ἀνατολικά. Ὅσο γιὰ τὰ δυτικά!..

(*) Ἡ ἀντιλόπη κερῶν. φύλλον, σελ. 521.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Αγαπητή μου



Α την έλεγα κανένας καλύτερα Γιορτή της Έλευθερίας. Γιατί η Νίκη αυτή που στεφάνωσε τον άγωνα της μικρής μας Ελλάδας, δεν την έκαμε απλώς και μόνο μεγαλύτερη, αλλά κι έλευθερώσε όλες σχεδόν τις χώρες, που της κρατούσε ο τύραννος, όλα σχεδόν τα παιδιά της, που ζούσαν από πέντε αιώνες στη μαύρη σκλαβιά!

Αλλά Κράτη, που έλαβαν μέρος στον πόλεμο κι ένικησαν, έπληραν για λάφυρο κι' εδάφη ξένα - ή Ελλάδα δεν πήρε παρά μόνο απ' τα δικά της. Και στις δυο Ηπειρους, και στη νηρόσυκτη θάλασσα που τις χωρίζει, παντού όπου κυματίζει σήμερα σημαία ελληνική, τέτοια κυμάτιζε κι' άλλοτε με τη διαφορά μόνο πως δεν ήταν ο νεώτερος ασπρογάλαξος σταυρός με του καινούργιου βασιλείου το στέμμα, παρα ο βυζαντινός δικεφαλος άστος, που είχε μείνει, σαν ιερή παρακαταθήκη, στην ελληνική Έκκλησία. Κι' η ελληνική γλώσσα μιλιέται 'ς όλες τις νέες μας χώρες, κι' η ελληνική θρησκεία λατρεύεται, κι' ο ελληνισμός κυριαρεί. Οι άλλοφυλοι, οι άλλόγλωσσοι, οι άλλόθρησκοι, δεν αποτελούν έκει παρα μια απήμαντη μειοψηφία. Τη Σκύρην, παραδειγματος χάρι, οι ίδιοι οι Τούρκοι, όταν ακόμα δεν φοβούνταν να τη χάσουν, την έλεγαν Γκιουρούχωρα.

Γιορτή της Έλευθερίας λοιπόν η γιορτή της ελληνικής Νίκης! Και το έδειξε ο συναγεμμένος εκείνος στο Παναθηναϊκό Στάδιο της παρασμένης Δευτέρας, πρωτοφανής σε όγκο κι' αφάνταστος, απεριγραπτός σ' ένθουσιασμό χαρής. Γιατί κατά μέγα μέρος τον αποτελούσαν οι παρεπιδήμοι άντιπρόσωποι των ελληνικών χωρών, που έλευθερώθηκαν με τη Νίκη. Πολλοί απ' αυτούς κι' άλλοτε έτυχαν στας Αθήνας, κι' άλλοτε βρέθηκαν σε μια γιορτή του Σταδίου όποι-αδήποτε. Αλλά σαν ελιόρωτοι τότε, δεν έφερναν εκεί-μύσα παρα τους δακρύροκτους πόθους τους, τις ματωμένες έλπίδες τους κι' ίσως-ίσως και κάποια ζήλεια για τους έλευθερούς ετυχισημένους αδελφούς. Άλλου είδους τότε ή χαρά τους, διαφορετική ή συγαίνρη τους, άλλοωτικόσ ό ένθουσιασμός. Προχθές όμως, για πρώτη φορά, έμπαιναν στο Στάδιο, να γιορτάσουν μαζί με τους άλλους, σαν έλευθεροί. Κι' αυτοί μάλιστα ήταν το αντικείμενο της

γιορτής και της χαρής. Όσο χαίρονταν για τον έαυτό τους, άλλο τόσο κι' άλλοι, οι από λίγο πρόητες έλεύθεροι, γι' αυτούς. Ήταν πιά όλη ή μεγάλη Ελλάδα, έλος ο Έλληνισμός, έλευθερός, ένωμένος, άποκαταστημένος, ετυχισημένος. Με τους πολιτικούς του άρχηγούς, — διοικητές, δημάρχους, προέδρους, — με τους στρατιωτικούς του, τους θρησκευτικούς του, τους πνευματικούς του, — επιστήμονες, ανθρώπους των γραμμάτων, ποιητές, δημοσιογράφους, — που είχαν μαζευθί από τα πέρατα, για τα πανελλήνια αυτά Έλευθερία. Ήταν Μακεδόνες, Θράκες, Ήπειρώτες, Ίωνες, Αίγαιοπελαγίτες, Κύπριοι ακόμα και Ρόδιοι, (κι' αυτοί με μια έλπίδα φθασμένη σχεδόν στην πραγματοποίηση.) Όλος ο Έλληνισμός έλευθερός, στη γιορτή της Έλευθερίας του, — μια γιορτή μοναδική βέβαια στην ιστορία και τέτοια, που κανένα άλλο Κράτος, απ' όσα έλαβαν μέρος στον πόλεμο κι' ένικησαν, δεν θα μπορούσε να γιορτάση...

Δεν θα σάς περιγράψω το θέαμα, γιατί τέτοια περιγραφή δεν θα τη μπορούσε ή κένα ενός απλού χρονογράφου. Ούτε θα σάς αραδιάσω εδώ τα γεγονότα, — το πρόγραμμα, — γιατί όσοι δεν τα είδατε με τα μάτια σας, θα τα διαβάσατε στις έφημερίδες. Αλλά θα σάς δώσω τον έπιλογο, — έναν έπιλογο γραμμένο από άλλον, γι' άλλους, μια που νομίζω κανείς πως γράφθηκε έπίτηδες για σάς, για να μη εδώ: Την ίδια μέρα, ή «Έστία» έβγαλε ένα πανηγυρικό φύλλο, με τους χαίρετισμούς δικών μας και ξένων έπιφανών, του Βασιλέα, του Αρχιστρατήγου, του Μητροπολίτη, των Φιλελλήνων και καθέξη. Και γι' αυτό το φύλλο, ο Έλευθερίος Βενιζέλος έγραψε:

« Η σημερινή γενιά των Έλλήνων, υπερήφανος διά το έργον της... εϋχεται όπως οι διάδοχοι αυτής συμπληρώσουν το έργον τοϋτο και κατοχυρώσουν αυτό». Και ποιος είναι ο διάδοχο της σημερινής γενιάς; Έσείς, αγαπητοί μου! Σε σάς που έρχεσθε, σε σάς που θα μάς διαδεχθήτε, ανατίθεται από τον πρωτεργάτη ή συμπλήρωτη του έργου κι' ή κατοχύρωσή του. Και ξέρετε τί θα πη να το κατοχυρώσε τ; Να το κάμετε τέτοιο, που να μείνη άτράνταχτο σταυς αιώνες! Τόσο ό χυρό, που να μη μπορεί να το σείση και να το γρομίσση κανείς. Μεγάλωσε ή Ελλάδα, και Έλευθερώθηκε και σ' έκταση και σε πληθυσμό. Άλλ' αυτό δεν ήταν όλο. Πρέπει ακόμα να διατηρηθί έτσι μεγάλη και να μεγαλώση ολικώς και ήθικώς. Αυτή ή συμπλήρωση ανατίθεται σε σάς, αυτή ή ήθικη κατοχύρωσή. Γιατί ήθικα κυρίως θα είναι τα όχυρώματα που θα σκάψετε και θα ύψώσετε όλόγυρα στο μεγάλο έργο, για να μείνη στους αιώνες. Είναι κείνο που, με άλλα λόγια, λέει στον πανηγυρικό χαίρετισμό του κι'

ο φιλέλληνας Γάλλος δημοσιολόγος Αύγουστος Γκωβαίσι: «Έπίμονα κι' άδιάκοπα εργαζόμενοι οι Έλληνες, θα ξαναδώσετε στην Πατρίδα σας τη λάμψη που είχε στα παλιά χρόνια, όταν ο πολιτισμός της ακτινοβολούσε σ' όλη τη Μεσόγειο». Νέα ελληνική γενιά! αυτό θα είναι το έργο το δικό σου! Και τόσο μεγάλο, τόσο ένδοξο, — αλλά και τόσο δύσκολο, — δεν έχει άλλη στον κόσμο.

Σας αποδέχομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΪ (Συνέχεια).
Δεν χρειαζόταν μεγάλη έξυπνάδα για να καταλάβω, πως τα γαλλικά εκείνα λόγια δεν ήταν για τους Άγγλους, που έβλεπαν την παράσταση, αλλά για μένα. Δεν ήταν όμως επίσης εύκολο να καταλάβω και τί έσήμαιναν. Κι' άρχισα πάλι να κάνω ένα σωρό υποθέσεις, που καμιά δεν μου φαινότανε λογική.

Ένα μόνο ήταν καθαρό και ώρισμένο: Αύριο το πρωί, από τα χαράματα, έπρεπε να ήμουν ξύπνιος και να προσέχω. Ός τότε έπρεπε να κάνω υπομονή, όση μπορούσα.

Μόλις ένυκτώσε, ξαπλώθηκα στην αΐρα μου και προσπάθησα να κοιμηθώ. Άκουσα πολλές ώρες να κτυπούν στα γειτονικά ρολόγια. Στο τέλος με πήρε ο ύπνος και με σήκωσε στα φτερά του.

Όταν έξύπνησα, ήταν ακόμα νύχτα, τούτρω έλαμπαν στο βαθύ γαλάζιο και κανέναν κρότος δεν άκουγόταν. Θάργυστε ακόμα να ξημερώση. Πήγα και καθήσα στο σκαμνί μου, μη τολμώντας να περπατήσω, για να μη κινήσω την προσοχή, αν περνούσε τυχόν καμιά περικοιλία. Κι' έπεριμένα. Σε λίγο, ένα ρολόγι κτύπησε τρεις. Πολύ νωρίς είχα ξυπνήσει. Όστόσο δεν έτόλμησα να ξανακοιμηθώ μου φαίνεται άλλωστε πως και να ήθελα, δεν θα μπορούσα πιά από την άνομομονησία, την άγωνία μου.

Δεν έκανα άλλο, παρα να μετρώ τις ώρες που κτυπούσαν τα ρολόγια. Άλλ' όσο μακριά μου φαινόνταν τα δεκαπέντε λεπτά που έχωριζαν την ώρα από το τέταρτο, το τέταρτο από τη μισή, τη μισή από τα τρία τέταρτα! Μα τόσο μακριά, που πολλές φορές ένόμιζα πως το ρολόγι είχε κτυπήσει χωρίς να τάκούσω ή πως είχε χαλάσει...

Άκουμπισμένος στον τοίχο, είχα τα μάτια μου καρφωμένα στο παράθυρο. Μου φαινόταν πως το άστρο που παρακολουθούσα, έχανε λίγο-λίγο τη λάμψη του κι' άνοιγε το γαλάζιο τουρανού.

Σημέρωνε. Από μακριά άκουσα να λαλούν κοκόρια. Σηκώθηκα, έπλησιασα με τις μύτες των ποδιών το παράθυρο και προσπάθησα να το άνοιξω, χωρίς να τρίξη καθέ-

λου. Δεν ήταν εύκολο αλλά σιγά-σιγά το κατόρθωσα.

Είχα τύχη που το κελλί μου ήταν μέσα σε μια χαμηλή σάλα, που την είχαν κλει ψυλακή, και που το παράθυρό μου δεν είχε παρα κάγγελα άπέξω. Αν δεν μπορούσα να τάνοιξω, δεν θάκουγα βέβαια τη φωνή του Ματτία... Αλλά τί κι' αν άνοιξα το παράθυρο; Τα κάγγελα ήμεναν, κι' οι χοντροί τοίχοι, κι' ή σιδερόφρακτη πόρτα. Τρέλλα ήταν να έλκίζω πως θα μ' έλευθερώσαν' κι' όμως έλκίζα!

Τούτρωτα χλωμαίαν όλοένα κι' ή πρηνή όρση μ' έκανε να τρέμω. Αλλά δεν άφικα το παράθυρο. Όρθος έκει, προσεκτικός, κοίταζε κι' άκροαζόμενος, αν και χωρίς να ξέρω ούτε τί θάδλεπα, ούτε τί θάκουγα...

Ένας μεγάλος κέπλος λευκός άνέθηκε στον ούρανό και τάντικειμενα στη γη άρχισαν να διακρίνονται καθαρώτερα. Ήταν τα «χαράματα» που είχε πη ή Ματτία. Άκροαζόμενος κρατώντας την αναπνοή μου, αλλά δεν άκουσα παρα τους κτύπους της καρδιάς μου στο στήθος μου.

Τέλος μου φάνηκε σα τάκουσα κάποιο ζύσιμο στον τοίχο έπειδή όμως προητέρα δεν είχ' άκούσει βήματα, μου φάνηκε πως γελούσθηκα. Όστόσο άκροαζόμενος. Το ζύσιμο εκείνο ή το σύριμο έξακολουθούσε. Και σε λίγο, είδα άξαφνα ένα κεφάλι να προβάλλη άκάνω απ' τον τοίχο.

Άμέσως είδα πως δεν ήταν το κεφάλι του Ματτία' άλλ' αν και δεν είχε φέξει ακόμα καλά, ένώρισα τον Μπόμπ.

Με είδε εκεί με το πρόσωπο καλλιμένο στα κάγγελα.

— Σούτ! μου είπε σιγά.

Και με το χέρι μου έκαμε ένα νεύμα, που μου φάνηκε πως έσήμαινε να μην απομακρυνθώ από το παράθυρο. Έστάθηκα εκεί άκίνητος. Τον είδα τότε να σηκώνη τάλλο του χέρι, που κρατούσε ένα μακρύ σωλήνα, στυλιπνέ σα να ήταν γυάλινος. Τον έβαλε στο στόμα του, φέσχη δυνατά και... με άσπρη σφαιρούλα τινάχθηκε από το σωλήνα, έσχισε τον άέρα κι' έπεσε στα πόδια μου. Στη στιγμή το κεφάλι του Μπόμπ έγεινε άφαντο πίσω από τον τοίχο και δεν άκουσα πιά τίποτα.

Έκαμψα κι' άρπαξα τη σφαιρούλα. Ήταν από λεπτό χαρτί, τυλιγμένο γύρω σ' ένα κομματάκι μολύδι. Μου φάνηκε πως ήταν εύκολο αλλά σιγά-σιγά το κατόρθωσα.

νήκε πως υπήρχαν γράμματα άπάνω στα χαρτί εκείνο. Άδύνατο όμως να τα διαβάσω κι' έπρεπε να περιμένω ως να ξημερώση καλά.

Έκλεισα το παράθυρό μου με την ίδια προσοχή και γρήγρω-γρήγρω ξανάπεσα στην αΐρα μου με τη σφαιρούλα στο χέρι.

Άργά, πολύ άργά για την άνομομονησία μου, ή αΐτη χρωσώθηκε κι' ένα ρόδινο φως γλύστρησε στους τοίχους της ψυλακής μου. Τότε ζετούλιξα το χαρτί και διάβασα:

«Αύριο το βράδυ θα σε μεταφέρουν στη ψυλακή της Κομητείας. Θα ταξιδέψης με το σιδηρόδρομο, σε βαγόνι δευτέρας θέσεως, μαζί μ' ένα πόλισημαν. Να καθήσης κοντά στην πόρτα που θα μής. Αφού τρίξη σαρανταπέντε λεπτά, (μέτρησε τα καλά,) το τραίνο σας θα λιγοστήση την καχύτητα του για κάποια ένωση που θα γίνη εκεί. Άνοιξε τότε την πόρτα και πήδησε έξω. Πρόσεξε,



«Πήδησα όσο μακρύτερα μπορούσα...»

πάρε φόρα, άπλωσε τα χέρια μπροστά κι' ίσοχυστά σου ώστε να πέσης στα πόδια σου. Μόλις κατήσης χάμω, τρίξε κι' άνέβα στον άριστερό όχθο της γραμμής. Έκει-θα θα σε περιμένουμε μ' έν' άμάξι, να σε πάρουμε. Μη φοβάσαι τίποτα. Σε δυό μέρες θα είμαστε στη Γαλλία, Έλα! έχε θάρρος κι' έλπίδα. Και πρόσσε προκάνταν να πήδησης μακριά και να πέσης στα πόδια σου».

Εσώθηκα! Δεν θα πήγαγα στο Κακουριγιάδελις! Δεν θάδλεπα τί θα συνέβαιν' εκεί! Δ, τον καλό μου τον Ματτία! Α, τον καλό μου τον Μπόμπ! Γιατί αυτός, ήμουν βέβαιος, τον βοηθούσε με τα όλα του. «Θα σε περιμένουμε μ' έν' άμάξι». Μονάχος του ο Ματτίας δεν θα μπορούσε να τα σχεδιάση και να τα καταφέρη έτσι καλά.

Και ξαναδιάβασα το γράμμα: Σαρανταπέντε λεπτά μετά το ξεκίνημα... στον

άριστερό όχθο... Και να πέσω στα πόδια μου, όρθος. Καλά! Θα πηδούσα θάρρετά και ως σκότωνόμουν. Καλύτερα να πεθάνω, παρα να καταδικασθώ για κλέφτης... Δ, τί ώρα! «Σε δυό μέρες θα είμαστε στη Γαλλία!»

Αλλά μ' όλη την παραφορά της χαρής μου, συλλογίσθηκα και κάτι λυπηρό: Άμ' ο Κάπης;

Θα φεύγαμε χωρίς τον Κάπη, που ίσως θα τον είχε ακόμα ο πόλισημαν Τζέρρι; Αλλά γρήγρω έδωξα την άλγεινή αυτή άνησυχία: Ο Ματτίας δεν ήταν δυνατό να έγκαταλείψη έτσι τον Κάπη. Αφού βρήκε τρόπο για να δρασκετέσω έγω, βέβαια θα βρήκε κάτι και για τον σκύλο μας. Ξαναδιάβασα το γράμμα δυό-τρεις ακόμη φορές' έπειτα, το μύσσησα καλά-καλά και το κατάπια. Τώρα πιά μπορούσα να κοιμώμαι ήσυχος. Κοιμήθηκα πραγματικώς και δεν έξύπνησα παρα την ώρα που ο δεσμοφύλακας μου έφερε το πρόγευμά μου.

Ο καιρός πέρασε άρκετά γρήγωρα και, την άλλη μέρα, τάπόγεμα, ένας πόλισημαν που δεν τον ένώριζα, μπήκε στο καλλί μου και μου είπε να τον άκολουθήσω. Είδα μ' εύχαριστήση μου πως ήταν ένας άνθρακος καμιά πενήνταριά χρονών, που δεν φαινόταν εύκίνητος καθόλου.

Όλα έγιναν όπως τα είχε προσχεδιάσει ο Ματτίας:

Ανέβηκα στο βαγόνι μας και, άμα ξεκίνησε το τραίνο, κάθησα κοντά στην πόρτα απ' όπου είχαμε μής. Ο πόλισημαν είχε καθήσει άντίκρυ μου. Ήμαστε οι δυό μας στο διαμερίσμα εκείνο.

- Μιλές άγγλικά; με ρώτησε.
- Λίγο.
- Τα έννοεις;
- Όταν δεν τα μιλούν πολύ γρήγωρα, έννοώ άρκετά.

— Τότε λοιπόν, καιτί μου, άκουσε που θα σου δώσω μια καλή συμβουλή. Μην προσπαθήσης να γελώσης τη δεκασιώνη διμολόγησε' έτσι μόνο θα σε συμπαθήσουν όλοι. Δεν άρκχει χειρότερο πρόγραμμα, παρα να έχη κανείς να κάμη με ανθρώπους, που έπιμένουν να ρουθούνται το σφάλμα τους, κι' όταν ακόμα είναι όλοσάνερο: ένψ εκείνοι που τ' όμιόλογουδν, τί εύχαριστοι που είναι! Έλα τώρα, πές μου πως έγινε κείνη ή δουλειά, κι' έγω θα σου δώσω μια κορώνα. Χρειάζονται, ξέρεις, τα χρήματα στη ψυλακή. (Έπειτα συνέχεια)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ χωρίσματα λεπτά 50 λέξεις της περιόδου 10 λέξεων ή λέξεων.

Η. Η. Επιδρομὸν γὰνταλλάξουν: ἢ θεὰ τῆς Ἐβρώης με' Ἀνεμών. τ. Βουνοῦ, Θαλάσ. Ἀδρ., Ἀιλίαν. — ὁ Ἀσπὸς Γάτος με' Ἐύμα τ. Ἀγ., Ἀστέρα τ. Ἐλευθ., Ναυτοῦ, τ. Ἀνδρου, — ἢ Κολομπία με' Ἀσπρ. Τριαντάφ. Ἀνεμ. τ. Βουνοῦ, Θαλάσ. Ἀδρ. — ἢ Μελογολοκὴ Νησιωτιστοῦλα με' Μαγμ. Ρεματιά, Ἀσημ. Ὑπαφ., Ἐπιδοφ. Νεστ., Γκιανιάξον, Μαλαβτ. — τὸ Ἀνφάν Γκατὴ με' Ἰδα Ἀρλεκίνου, Κολοκοτρώνη, Ἐπιδοροφ. — ἢ Ἀμαρυλλίς με' Ἀφροστ. Ἑλλάδα, Ἀνφάν Γκατὴ, Χροστ. Ἀκτ., Κυπαρι. Ἀκτιν, Φωτ. Ἀστρον. Ἀνεμωφ. — ἢ Ἄλβα με' Γαν. Ἀγδ., Ἰδα Ἀρλεκίνου, Ἐβρώ. Χειμά., Ἀνδροκο, Τραγοδοστέ, Τραχινάκι, Κανουσι, Πικροδάφνη. — ἢ Κουφὴ Ἑλλάδα, με' Ἀναγιάφ, Ἀνεμωφ. Μυστιν. — ἢ Νηροῦς τῶν Ὑδάτων με' Νηρ. τ. Ἐβρώ. Μή με' ἡσπ. Ἀδρ. τ. Ἀντ. — ὁ Κεραυνόφορος Ζεὺς με' Νυμφ. τ. Ἄσο., Ἀξιάγρια, Γιοῦντζε.

Ἡ Διδάχαισις ἐσπάζεται τοὺς φίλους σου: Γιάννη Χρυσ. (καλὴ ἢ ἰδέα σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῶ καὶ τὸ τέλος, γὰρ νὰ σοὺ πῶ ἂν δὰ μπορέσω νὰ τὸ δημοσιεύσω) Τυόθρα (ἔλαβα, ευχαριστῶ, σφραγιστῶ) Βωρὸν τῆς Ἐλευθέριας, (ὄχι, μόνο τὸμαί τῆς διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς διδασκαλίας ὡς βραβεῖα) Ὀχρῶν Ἀνάμνησιν (νὰ διασπασθῶ δὲν θέλω κανένα, με' οὐτε καὶ νὰ παραβῶ τοὺς κανονισμοὺς μπορῶ ὥστε ἐκλέξαι ἄλλο ἀνεκτικτὴ καὶ ἢ ἄλλη πληροφαιρία τοῦ φίλου σου) Κυκλῶν (τὸ γράμμα σου, ἥστερ ἀπὸ τὸσον καιρὸ, μ' ευχαριστῆσε πολὺ γράφε μου περὶ μὲν καὶ τὸ ἄλλο κομμάτια) Πιουσι-Πατρίς (νὰ λέξ: 14 ἐτών καὶ ἐσὼν μηνῶν ἢ 14 καὶ περὶ τὸ σὲ 15) Φράουλαν (πληρῶ μου καὶ τὴν ἀδελφοῦ σου, που τὸσο τῆς ἀρετῆς ὡς Ἐλένη Ἀλεξανδρῶν) Ναυτοπόουλο τοῦ Σαρανικῶ (ἐμπρός, περιμένω καὶ ἔρεσι, ἢ Κέρκυρα ἐμπνεῖ) Θρίαμβον τοῦ Ἀκαίου (συνελάθου με' τὸν τυπογράφον) Δαυλὸν τοῦ Κανῶν (τὴν καίμησιν τῆ Νεφέ! ἐκάρδια συλλυπηθῆρα) Ὀχρῶν Ὀνηροπόουλο (ἔσπελα καλῶς νὰ εἴδης, σὲ περιμένω) Ἀροῖμ (ἔχει καλῶς) Α. Βαῖκον καὶ Α. Παναγιωτοπούλου (ευχαριστῶ δὲ τὴν ἀγάπην πῶς στέλλονται αἱ λύσεις, ἴδεις τὸν Ὀρηγόν) Ἐνδοξο Μεσολογογιάκι (παισιγνωστο τὸ ἀνέκδοτό σου) Ἀνφάν Γκατὴ (τοῦ ἔγραψαν τοῦ κ. Σ. καὶ ἔδωκε τὴν ἄδεια) Γιάννη Μηλ. (ἔλαβ.) Ἰβραήμ Παιο. (ἀδιάφορο πῶς σε μπορέσῃς) Τηροῦδι τῆς Ἐνώσεως (ἔσπελα καὶ περιμένω τὸν ἴσημόν) Ἀμαρυλλίδα (με' τὰ ταχυδρομικά, τὸ βιβλίον αὐτὸ τιμᾶται δρ. 5) Ἐνδοξο Μεσολογογί (σ' ευχαριστῶ γὰρ ὅσα γράφεις ἀλλὰ τὸσο ἐκτενῆ κομμάτια, καὶ καλὰ νὰ εἶναι, δὲν δημοσιεύονται) Μεσομύθων (Πν. Ἀσπίσις δὲν εἶναι δεκταί) Ἀγγελον Χορῶν (ναὶ, ὁ β. νὰ εἶναι ὁ κ. Παλαῖος ὁ ἄλλος ὁ κ. Μήτσος Κατσόπουλος) Ἐλλ. Ἀναγνώστη (ναὶ, διὰ σοῦ, ἢ τὸ ἀντίγραφο) Κων. Π. Ἀσπι. (δὲν ἔχω ἀντίγραψιν καὶ σὺς ευχαριστῶ καὶ τοὺς δυὸ) Μαγαλινο Γραμμά, Γιοῦντζε,

Μακεδονικὸν Ἰδωδὸς, Φίλον τῆς Ἀσρογαλιῆς, Μελαγγ, Νησιωτοπόουλο κτλ. κτλ. Ὑψηλὸν Ἀνδρολίβανον, Χρ. Ἀφροστ. Ἀσπρον Κασάκη, Ἰομύρη Στ. Μπαλλή, Ναυτοπόουλο τῆς Ἀνδρου, Νικουάκη (ἔλαβα, ευχαριστῶ.) Ὀμηροιάδα, Θεμ. Σωτ. Κοββ., Αἰμυλιαν Χοῖβ (ἔσπελα.) Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Σεπτεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνήθεια τοῦ 1910 ἀγωνιστοῦ Ἀθῶν Σαπτεμβρίου — Νοεμβρίου Αἰ λυσις δεκατὶ μικρῶ τῆς 19ης Νοεμβρίου ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταῦτες εἰς ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύθῃ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλάδιων.]

590. Δεξιγράφος Κἀτοικον ἀρχαῖον καὶ νότα, — Ἀπὸ τῆς Βυζαντινῆς, — Καὶ στενὴ σου συγγενὴ Σἀπαράταξιν τὰ βαζεις, Καὶ ὕψῃ ἢ βουνοσειρᾶ Ἀνέκτιναι μετὰ χερσὶ. Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Φωκῶ Κομομηλιάτι 591. Μεταγραμματισμὸς Ἰὼ τοῦ Βγᾶ, Κἀπκα βᾶζω, Κε' ἐνφ ἔσανε νησι Στῆ Μεσογίσι, γυνωστὸ, Ἐσφου γίναται κουλί Πολὺ ἄμωροφ, λαυθὸ. Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Δολιανῶν 592. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς Νησιωτῆ τοῦ Αἰγαίου. Τὸν ἀναγραμματίζω Κε' ἄεσις; κἀπκα πῶλη Τοῦ Πόντου σχηματίζω. Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ἰταγὴ Ἐλάσσα νὰ κωνησθῇ Κε' ἐν ἄσπρ λουλουδάκι Β. ἡμα γὰρ νὰ κωνησθῇ. Ἐστὴν ἀπὸ Ταν. Θ. Πολικωρῆ 593. Ἀίνγμα Ὁ ἢ τὴ νύκτα εἰν' ἔδειανᾶ Μὲ τὸ πρῶτ γερῶνον Γεμάτα τρέχουν καὶ πηδοῦ, Μὰ ἔδρα δὲ σα' εἶπον.

Ἐστὴν ἀπὸ τ. Ὑπαφ. Ἑλληνοδουλο 594. Πηραῖσις + Οἱ σταυροὶ Ναυσοθέτης. * + * = Νῆρος τοῦ Αἰγ. * * * = Πόλις τ. Ἐλλ. * * * + * = Πόλις γερμανικῆ * * * + * * * = Ὀκτωῖς. Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Κελαματινῶν Δουλοῦδι 595. Κρητογγραμμῶν 1234567890 = Φιλοσοφός. 23490 = Ἀχιλῆσιον. 323238 = Ὀσοι. 429835730 = Ἐρπίτιν. 56280 = Νῆσοι. 60873 = Οἶα. 7863 = Διόδοι. 8273 = Ἀριθμητικῶν. 92490 = Ἰερὸν. 062237 = Πόλις.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Δάβρο τ. Λευτεριάς 596. — 600. Μαγικὸν Γράμμα Τῆ ἀνταλλάξῃ ἐνὸς γράμματος ἐκδοξῆς τὴν κἀποθὴ λέξωσι δι' ἐνὸς ἔλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἀνευ ἀνεγροματισμοῦ ἄλλαι ἐσσι λέξεις: τάσις, ὄρος, ἔσρος, ἴσρος, ἄγιος. Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος 601. Ἀκροστιχίς μετ' Ἑλλητοσυμφάνου Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κἀποθὴ προηγουμένων λέξεων, διαφανήματα,

σχηματίζουσι ἐξ ἑποσημῶν τοῦ τύπου: * * * * * τοῦ ὁποῦ ζῆται ἢ λύσις: 1, Βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου. 2, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. 3, Βασιλεὺς τῆς Πελοπί, 4, Βασιλεὺς τῶν Θρησῶν. 5, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 6, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ψωφιδεῶς 602. Μικτὸν Πε-ου-σ-ο-ι-ου-φ-λε-χ-ε Ν-ου-π-ο-ι-α-δ-ρ-μ-τ-ρ-χ-ε. Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Καεῖν-Προμηθεοῦ 603. Γεφφες

δω δω δω ηρξ 1 ο κλις ο δω δω :: ο ο δω δω ο ο

Ἐστὴν ἀπὸ Γάγου τοῦ Παριζιάνου τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλλου 28.

398. Ἀλιθίμων (ἔλλοι, ἔμων) — 399. Ἰασθς (ἔς, ὄς) — 400. Γασθς-ἄσθς, — 401. Ἄννα (α, νν). 402. Η Σ Α Ι Α Σ Ἀσ ΑΡΤΕΜΙΣ ΣΥΡΟΣ ΣΥΡΟΣ ἑ-τι, μερὶς, ἰσθαμια, στερμα.) — 404. Α Ρ Η Σ Κἀστας (ΓάγκΟ, ΣΤΑΣ οὐ.) — 405. Ι Ο Σ — 409. Δ ἰ τὸ ο: φέρος, τὸ νόσ, δόσις, κό-φες, κόρ ος — 410. ΓΕΜΝΗ (Γαστρικὴ, Σόρος, Μανησία, Ἥρα, Νέρον, Ἡρακλῆς) — 411. Κρητικὸν σικεπὴν ἢ μὲνη λησιν. — 412. Κ Α Ι Π Α Σ Σ Μ Ο Σ Γ Α Ρ Ι Σ Ο Σ Τ Ι. (κατ' ἄρα μ' εἰς ἡ-χᾶ-εἰς ἄς τι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τοιανταφυλλῆνα, Ἀνθοῖσι, φερθῆκατε θαυμασία στέλλοντας τὸ Οἶσεαυ φέροσε περίκατο. Κιότικον Τοιαντάφυλλο Ἐπιστρώφατα ἐξ Ἑυρώπης ἔναρφαίνονται στὸν Διαπλάσιον ἔσων, ἀνταλλάσσουσα Μ. Μ. — Ὀχρῶ Ὀνηροπόουλος Ζητῶ ἀλληλογραφίαν Μαγαλινο τοῦ Φάουσι Προσφογοποῦλα, γὰρ τὸ σκ ἡρδ χαμῶ τῆς ἀδελφοῦλας σου ἐλθέριμα συλλυπηθῆρα. Δεινὸς Σκοπευτῆς Νόμῃ τοῦ Ἀσῶν, σὲ ἀνεκτικτῶ εἰσὶ ἢ Μαρία Μοσχουά. Ναυτοπόουλο τῆς Ἀνδρου

Πρωτοκοπιόντας στὸν κόλλο γαιρετῶ ἀπατάπαντα, ἔσπετ με' Μιορεῖται, Μαγαλινο Τσομπανόουλο Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. με' ἄλη τῆ Φρεατῶδα. — Φίλος τῆς Ἀσρογαλιᾶς Ἐπιστρώφῃ Τζέντλεμαν, Ἀθήτηνον Ἀεροπόουλον, Ἀνερωτῆ ἢ Θανάτορ. Ἀνταλλ. Μ. Μ. ἔξομαι μόνον μὲσω Διαπλάσιου. Δι' εὐχρῆν πρῶτασιν σὰς χιλία ευχαριστῶ. — ΓΙΟΥΝΤΕΕ Σβέντζο, ἀλληλογραφεῖμε; Ἄσις; Σ Χαρῖσιον Μπινιάρη, Καραῖσκου 156 Πειραιᾶ. — Δικηγὸς τ. Νεολαίας, χρόνια πολλά. — Θαλασσία Νόμῃ Ἰπποτά τῶν Χρυσανθῆμων, (Δικηγὸς τῆς Νεολαίας) ἢ συλλογῆ εἶναι θαυμασῆς. Γενιᾶδα, ἀφοῦ τὴν εἶδες, διατιριάζε; Ἡ Ἀσίνα

Μισοβίον τῆς Ἐβρώης, μακρὰ μὴν κολήσομε. — Ἄσινα, ἢ σὰ ἀλληλογραφίαν. Ἡ Ἀσίνα, ἢ Τε

Δικηγὸς τῆς Νεολαίας, Γενιᾶδα, ἐξηγήθητε γαυτὶ δὲν κἀποθὴ ἄσπεκτῆ Ἰδέα.

Διαπλάσιον, Ἄσπρ! Ἄσπεκτῆ Μ. Μυστ. με' ὅσας καὶ ἄλλας ἀσπεκτῆ τὰσι. ἈΠΤΗΤΟΣ ΕΥΖΩΜΙ

Κορφατοποῦλα, Καρδία, γαυτῶσι πᾶσι; Νὰ σιπηθῶ καὶ ἐγὼ. Μελογολοκὴ Ἀδρ.

Ἀνταλλάσσω ε. ρ. καὶ Μ. Μ. ἔσων. Προτιμῶ καλόντας. Φίλημα Θανάτορ, ρ.τ. Κέρκυρα

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ (ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΣ) ἸΝΙΔΕΣ: ΓΙΟΝΤΕΣ ἈΡΛΕΚΙΝΟΥ ΦΩΣΤΡΟΤ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΝΕΜΟΝΗ ἸΡΜΑ Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Θὰ εἶναι τιμὴ μας ἐν ἰδέῃ μὲρος εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμὸν με' ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ἐσπεκτῆ μὲν τὰς τέσσαρας πρώτας ἐπὶ δὲν ἀπῆνευσαν εἰς τὴν [Κ-264] Ἀγγελίαν μας;

ΜΥΣΤΗΦΙΔΑΣ ΤΖΕΝΤΕΜΑ ἈΠΤΗΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

Δικηγὸς τ. Νεολαίας, Δικηγὸς Ἀσπίσις Ἀρλεκίνου, Τάδε, δὲμ' ἀνταλλάξῃ Μ. Μ.; — Σερρωτοποῦλο

Ὀχρῶ Ἀνάμνησις, ἀφοῦ μ' ἀνεκτικτῶ φερθῆκατε, δημοσιεύσατε τὸνομά μου Προσέξατε διωσι μὴ βρεθῆτε γελασαῖν Ἐδωτικῆ Ἐβρώ.

Θαλασσίαν Ἀδελφῶ, Ἀρλεκίνα, ἐπὶ ἄσπεκτῆ Μ. Μ. με' ὄνοματι, Ἄσπεκτῆ μου ἀποστῆτε τετράκι. Ἀρσῆν Ἀσπίσις

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΙΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάθης (μὲν εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6. Τὸ Ἔσμα τοῦ Φάουσι (μὲν εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6. Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (μὲν εἰκόνες) δρ. 3 καὶ ταχυδρομ. δρ. 3. Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆται) εἰκοσὸν δρ. 0,50 καὶ ταχυδρομ. δρ. 0,50. Πρῶτος ὁ Νικίον (μὲν 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6. Ὁ Πυρροποῦλας (μὲν 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6. Ὑπὲρ Παρελίδος (μὲν 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6.